

Írta:

2012. március 27. kedd, 12:00

A színháztulajdonképpen a nézőknek szól, értük történik minden. Éppen ezért a március 27-i „Színházi világnapon” Stenczer Béla (képünkön) színművész, kulturális menedzser szólalt meg. Hiszen miatta kettős indíttatásból lehet betérni a teátrumba. Mert játszik benne, meg mert tesz érte, hogy megteljenek a széksorok.

– Szép dolog a mai napon a színházról beszélni, arról elmélkedni – vélekedett a jeles dátumtól Stenczer Béla. – De akinek, mint nekem, az elmúlt negyven éve erről szólt, annak ez más jelent, mint annak, aki csak kevesebbet töltött el a színpadokon, azok környékén. – Magam nem pezsgővel, hangosan ünnepelek, hanem másképpen. Hiszen, egyrészt minden perc ajándék, ami a színháztulajdonképpen szól, mert ez egy örök szerelem. Másrészt, félig filozofikus, félig felesleges egy kérdés. Mi lenne, ha nem lenne színház? Valaki bizonyosan gyorsan alapítana egyet, mert a kultúrának annyira része, hogy nélküle élet is aligha lehetne. Bár nyilván, a hivatásom okán elfogultan, másképpen látom a helyzetet!

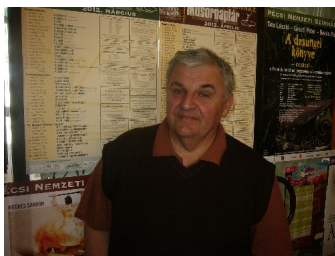
–A publikum mindenesetre legtöbbször a jelenlétével „tüntet” az mellett, hogy továbbra is játék legyen a falak között, nyáron meg a szabad térben lépjenek fel az előadók.

– Na ja, hát a nézők! Soha ekkora szerepük nem volt, mint napjainkban. Aki ugyanis jegyet vált egy-egy műsorszámra, az egyben támogató is. Hiszen a látogatottság egyben az állami finanszírozás alapja is. Ezzel pedig nagy verseny indult meg az érdeklődők kegyeiért. Akik egyrészt pénzt adnak,

Írta:

2012. március 27. kedd, 12:00

másrészt viszont hoznak is a kasszába.

A színész Stenczer Bélának a színpad mellett a plakátok is nagyon fontosak, a munkája kapcsán

– Miközben nem biztos, hogy ahol kevesebben vannak, ott rossz a társulat, a rendezés, minden más!

– Az egy másik kérdés, más mérési eszközökkel lehet döntéseket hozni róluk, az általuk bemutatott munkákról. Az bizonyos, akik belekerülnek egy „nézettelenségi spirálba”, azok nagyon rosszul járnak az elkövetkezőkben.

– A képlet tehát „egyszerű”, vagyis megtalálni a „tömegeket”, miközben nem száll a zenekari árok mélyébe a színvonal.

– Ez az a mai modern kihívás, aminek meg kell felelni. Cseppet sem könnyű, mégis hiszem, megoldható a feladat úgy, hogy mindkét alapvető igénynek meg lehessen felelni.

Ötvenéves ünnep

A „Színházi világnapot” 1962. március 27-től tartják meg, vagyis a mostani az ötvenedik, ebben a sorban. Az ok magyarázata az, hogy öt évtizeddel ezelőtt, emlékezve a párizsi Nemzetek Színháza, 1957-es nyitónapjára, ezt az eseményt választotta a Nemzetközi Színházi Intézet (ITI), az egykori bécsi közgyűlésen. Vagyis ötvenöt évvel ezelőtti pillanatot is megidézünk egyszerre, amikor az egész műfaj előtt történik meg a főhajtás. Ebből az alkalomból, az esti előadások kezdete előtt, felolvasnak egy nemzetközi üzentet. Amit idén John Malkovich, amerikai színművész fogalmazott meg. Szóval, ha valaki ma ellátogat a Pécsi Nemzeti Színházba, akkor ne lepődjön meg. Nem műsorváltás történik, csupán elhangzik egy rövidke beszéd. Aztán indulhat a meghirdetett műsorszám.